

Előfizetési árak:

Egy évre . . .	6 ft — kr.
Fél évre . . .	3 ft — kr.
Negyed évre . .	1 ft 50 kr.
Külföldre egy évre	8 ft — kr.

Egyes szám ára 6 kr.

Megjelenik hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-sorért vagy annak tőrfogatáért 4 krajczár.

Ezenkívül minden egyszeri közlés után 30 kr bélyegdíj fizetendő.

Nagy és többször közlendő hirdeményeket árkedezményben részesít a kiadóhivatal.

A „Nyílt tér”-ben közlendő cikkekért soronként 10 kr fizetendő.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT

Ifj. Dobay János szerkesztő lakásán.

A lap beltartalmát illető közlemények a szerkesztőségben, az előfizetések, hirdetések, nyílttéri cikkek stb. a kiadóhivatalban fogadtnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT

Szabó Albert könyvnyomdájában.

A korszellem.

Budapest, nov. 16.

Elkezdve az egyetlen magyar főherczegen, a ki József, le az utolsó cipészinasig, a ki Szepi, és az utolsó béresig, a ki Jóska, úgy megtanultuk a panaszkodást, hogy nincs párunk Európában. Én legalább nem ismerem olyan nevű magyar embert, a ki ne értené ezt a mesterséget, és szó ide, szó oda, el kell ismernünk, még pedig a nélkül, hogy bókolni vagy hizelegni akarnánk, hogy ez az ellenzéki sajtó érdeme. Rövid idő alatt úgy bele birta oltani a magyar állampolgárba az önérzetet, hogy holmi szerezsen király a magyar napszámához képest csak másodrendű potentát.

Olyan helyen bírok egy kis birtokkal, a hol ezelőtt csak tizenöt évvel is 30 krajczár volt a napszám, s hozzá, ha még azok a krajczárok ujak és fényesek voltak, nevetett nekik az illető. Ma már két annyit kér félannyi dologért és rátartósan végzi azt is, mert a mint mondja: „Hatvan krajczárért csak nem erőltetheti meg magát.” Cselédet meg vasuton kell hozatni, mert az odaváló nem megy szolgálni, csak ha fagy, s a mint enged, már rábódul a zöld gyepre és kirugja a ház oldalát, ha nem bocsótd. Nem volt nagyobb egy fricskánál aza tizenhárom éves leánygyerek, a kit a feleségem teinsasszony-segédnek megfogadott, télen-nyáron meztlábát viselt otthon és

kucsmagombát evett, és kérem, nem viszszaütött-e a vastag ételt? pedig tejfeles volt. Azt mondotta: „Nem azért lettem cseléd, hogy „aullág” nélkül egyem a csuszpájt.” A kocsisom meg nyiltan kijelentette, hogy nem egyezik bele, hogy én hajtsam a lovat, mert neki a „sport” szenvedélye.

Pakolj, Pista! „Ezt nem állom ki, mert nem azért fogadok cselédet, hogy az parancsoljon nekem.” Megyek Budapestre. Van ott. Válogatni lehet benne és van „rond”.

Meg is fogadtunk Budapesten egy szakácsné urhölgyet, meg egy szobaleány nagysámat. A szakácsné urhölgy azon kezdte, hogy az ágy előtti szőnyeget a feleségem ágya elől a maga ágya elébe tette, azzal indokolván, hogy ha ő „meztláb” a puszta földre lép, hát akkor prűszköl, míg lehet, hogy a „nagyságának” erősebb a természete. Mikor pedig főzésre került a dolog s a feleségem azt kérdezte, miféle édes tésztákat tud készíteni, azt felelte, hogy: „pala-csintákat”. És egyebeket nem? Egyebeket tudni nem tartja szükségesnek, mert azokat rendszeren a „nagyságának” készítik s ő csak meg szokta enni. S a fizetés, kérem? Tizenkét forint havonként és piaczi tantiémé.

Füstölven pedig a kályha, felhívtam a házmestert. Nos? kérdé. Füstöl a kályha, — mondám — nem lehet fűteni,

pedig hideg van. Nem tartozik hozzám. Hát kihez? A háziurhoz. És a háziur? Az Budán lakik. Jól van. Irok neki egy levelet és vigye át. Azzal nem tartozom. Hát mivel tartozik? Egy hordárt küldök fel, ha tetszik. Nos hát küldjön egy hordárt. Jön egy hordár. Hallja maga, hordár barátom, itt egy levél. Mennyiért lesz szives Budára vinni? Egy forint hatvan krajczárért. Hiszen, uram, egy forintért komfortablit kapok. Na ja! A komfortablisnek, a miért átvizs, egy forint, nekem pedig csak nem sok hatvan krajczár.

Jön a válasz a háziurtól. „Tessék a fazekashoz fordulni. Én nem vagyok kályhacsináló.” Hát ezért fizettem egy forint hatvan krajczárért? Hadd jöjjön a fazekas! És beállt a fazekas. Szakértői tekintettel, büszkén és lenézően méregeti a kályhát végig. Nos, — kérdém hajlongva — mit méltóztatik hozzá szólni? „Eln altsz Klumpet. Na ja: ujra kell rakni.” S a tiszteltedj? . . . ha szabad tudnom. Ót forint. Majd elküldöm a segédemet. — Ja napot! És a segéd három óra alatt nyélbe üti az öt forintot.

És ha el tetszik menni a vendéglőbe, és ha el tetszik menni a kávéházba, a pincér legalább is mágns mindentűt. Ha el tetszik menni a boltba, a szabóhoz, vagy a hosszú és rövidáruhoz, vagy a kéményseprőhöz, vagy a „csatornák tisztítási vállalat” urhoz, mindentűt oly arisztokratikus az „ájer”, hogy szinte

kegynek kell tartanunk, ha szóba állnak velünk a pénzünkért.

Van itt egy „Karlsbadi cipőraktár.” Kérdezem a raktárnokot, hogy Budapesten nem tudnának ilyen lábtűket készíteni? Sőt készített is — mondá az. Ide telepítettem már vagy tizenhét karlsbadi segédet. És miért karlsbadit? Miért nem magyart? Mert a magyar keveset dolgozik és sokat akar keresni. Nem lehet őket győzni pénzzel és káromkodással.

Kérdezem az országgház építőt, hogy miért tót és miért nem magyar napszámokat használnak? — Mert nem akarunk nagyobb urakkal verszódni, mint a milyenek magunk vagyunk . . .

És kérem, ez a gögös nemzet, a melyik az Isten kalapjának a bokréáján lakik, hogy mikor más országokat és nemzeteket akar látni, hát lefelé néz; a kik nem ismerünk magunknál különb embert és még a cselédkönyvet is úgy viseljük, mint az ármalist: nem szégyeljük az örökös panaszt, a siránkozást a munka, a daczot a szorgalom és a követelést a cselekvés helyett. Mi ennek a hübnere? A rettentően nagy igény! És mi kelti fel az emberekben ezt a rettentően nagy igényt? A korszellem szája, az ellenzéki sajtó. S vajjon a kormány-e annak is az oka?

06.

A „Székelyföld” tárczája.

A fátyolos próféta.

Elbeszélés.

Egy kirgiz monda után

irta Dobay János.

(Folytatás.)

Már épen egy nap hiányzott a hold 7-ik megújulásáig, midőn Leila sátruk előtt szorongó szívvel vizsgálódva, egy nagy porfelhőt látott közeledni. Szíve egyet dobbant.

Ez Juszuf, az ő ifja! — sugá egy belső hang s Juszuf, a Murszuli leggyorsabb ménere vetve magát, sebesen a porfelhő felé vágatott.

Csakugyan Juszuf volt, ki egész éve- és juhcsordát, egy néhány szép lovat és egy csoport rablánczra fűzött rabszolgát — nőket, férfiakat s gyermekeket — hajtott maga előtt, kiket kardjával szerzett messze tartományokban. Az állatok megrakva drága fegyverekkel, pompás kelmékkel s drága ékszerekkel. Annyi kincs volt itt összehalmozva, mennyi nincs egy khánnak sem.

— Ez mind a tied, szép Leila — mondá Juszuf oly lágy hangon, milyen a csalogány dala. — Ezek a tevék téged fognak hordani, hogy gyöngye lábadat sohase piszkolja be a föld pora; ezeknek a juhoknak selyemszöréből a te szép kezeid fogják készíteni a ne-

mez-takarót; ezek a kelmék a te sátradat s a te ciprus-termetedet, s ezek az ékszerok a te szép karos nyakadat fogják ékesíteni; s ezek a rabszolgák te benned fogják Allah legszebb teremtményét imádni.

Leila boldog mosolylyal hallgatá Juszuf szép szavait s azután így felelt rá: — Minden drágaságnál többet érzek te nekem, Juszuf. Ha nem lennének nyájaim, ha sátram fala puszta volna, ha szegényebb lennék, mint egy dervis: úgy is boldog volnék, ha te mellettem vagy.

Ilyen nyájas szavak mellett haladott a puszta két szép és boldog gyermeké a Murszuli tanyája felé, hol az öreg által nagy tisztességgel fogadtattak.

Mint futó tűz, terjedt el a pusztában Juszuf megérkezésének híre s valóságos zarándoklás támadt a Murszuli sátra felé.

Messze földről eljöttek a nomád kirgizek, hogy meglássák a nagy batyrt s az általa hozott kincseket, s hallhassák azokat a csodás kalandokat, miket Juszuf átél.

Az öreg Murszuli ugyancsak kitett magáért; olyan vendégségeket esapott, minőket nem látott azóta a pusztaság.

Hét nap és hét éjjel folyt a mulatság; mindenkinek jutott bővön pila, s akár uszni lehetett volna a tizes kimisz italban. A vén Murszuli büszke volt arra, hogy egy ilyen nagy batyrhoz adhatja leányát, s nem sajnálta a költséget.

Hét nap múlva aztán megtörtént a házasság. No, ilyen nem látott még a világ!

A jámbor molah ajkain elhalt a szó, mikor Juszuf és Leila elébe léptek, oly szépek, oly tündöklők valának. Csak egy néhány korty kimisztil tudott a kitűnő térfu magához jöni. A mint aztán a szertartás vége ment, kezdetét vevé a toj (tor, lakoma). Sokáig tartana mindazt a sok drága ételt leírni, miket az ügyes kirgiz asszonyok és leányok főztek, de hogy mindenkinek jutott bővön ételből és italból, az már bizonyos.

A lakmározás alatt megszólaltak az énekesek és zenészek, Juszuf nagy dicsőségét s Leila szépségét dicsőítvén, ki nem takarja el szép arcát rut fátyollal, mint más népek igazhívó női, hanem azért mégis kedvesebb Allah előtt, mint azok.

Mikor aztán este lett, körülülte az egész násznép a mesemondót és sokáig elfhallgatta azokat a szép történeteket, miken a puszták gyermeke úgy tud gyönyörködni.

A sok szép mese után a bohócra került a sor. Ez sok bohó dolgot fecsegett össze, min a násznép kifünően mulatott. Épen a rabló Mesrefről szolt a tréfa, kit éjjeli bagolylyal hasonlított össze, mert nem meri éktelen arcát nappal mutatni, midőn hirtelen elalott a bohóc hangja s a helyett, hogy a tréfát folytatta volna, kinosan orditozni kezdett. Minden szem arra tekintett, s — oh, borza-

lom! — egy nyilvessző volt a bohóc szájába belöve, mely egyenesen nyelvét furta át.

— Itt van a rabló! — hallzott minden ajakról, s azonnal egy csapat kirgiz ifju ült lóra s száguldott szét a pusztában, hogy a vakmerő Mesrefet üldözzék.

Eredménytelenül jöttek vissza: a rabló, nyílat a bohóc szájában hagyva, eltűnt; még lovának dobogását sem lehetett hallani.

A jámbor és nagy tudós molah azonképen fejté meg e csodálatos eseményt, hogy a Mesref szolgálatban álló rossz szellem küldé a nyílat a bohóc szájába.

A násznép sokáig beszélgetett e csodálatos dologról, hanem ennek is vége lett, a mint nyugalomra tértek.

Másnap nagy löverseny volt, mely abban az időben is épen olyan szokásos volt e pusztában minden nevezetesebb ünnepélynél, mint ma.

Hetven kirgiz ifju állt ki a sikra, versenyezve azon gyönyörű selymekendőért, mit a szép Leila díjjal kitűzött, s mit a puszták csillaga saját kezeivel fog a győztes paripa kantárjára feltűzni.

A mint a toj emir (fő-ünnepélyrendező) jelt adott, megindult a 70 jó lovas.

Mintha csak a paripák is érezték volna, hogy a Leila díjért kell versenyeznök, szélvészént rohantak előre, de mindenütt legelő a Juszuf gyönyörű méne, hős kalandjainak osztályosa. A büszke paripa érez-

hét testvérnek történetét, kik közül — őket gyászolva — az említett szegény fogoly utolsóinak maradt.

Mielőtt az ut leírását Montreuxtól, mely főzőlomb volt, megkezdeném, néhány sorban érintem Montreuxnek még néhány érdekes és kitűnő természeti szépségű helyét. A chiloni-val ellenkező irányban van a blonaye-i szép kastély, mely — úgy szólva — inkább várnak nevezhető. A régi idők emlékeztető felhúzó hid vezet fel ide s négy nagy bástya veszi körül.

Még van egy szép, de kissé messze eső s nagyon meredek sétatéje, melyet megmászva, fáradtságunkért méltó jutalomban észerülünk. Már februárban a legfelségsőbb, száz meg száz legszebb színvegyülekben pompázó schweitz-i különleges virágok örvendztetik meg ott szemeinket. A „Glion“ tetején pedig nagy hotel van; néhány angol nem retten vissza a téli zord időt itt tölteni. Egy szerencsétlen gyalog postás van oda beosztva, ki hetenkint 1—2 szer szokta nekik a világban — alattuk — történt híreket felvinni. Egyszer találkoztam egygyel s bizony keservesen panaszkolt, hogy sokszor mily nehéz feljutnia. Talán a jó Trinkgeld és az angol családok ujjongó öröme kölcsönöznek neki erőt a jövő hét, talán még súlyosabb feladataihoz.

St. Maurice sincsen messze híres sós-fürdőivel.

A tulsó oldalon Bolonaye felé van a kies „Clarens“, mely majdnem összeér Montreux legutolsó házaival. — Erre vonatkozólag kiemelendő az, hogy egy Dubancher nevezetű ur — gondolom — 32 szebbnél szebb, kisebb-nagyobb színes és fehér, sárga, legkülönbözőbb stílusú házat építtetett ide. Ezeket többnyire idegenek veszik bérbe meg lehetős magas árban. E villák, midőn az ember Montreuxhoz közel ér, a vaspályáról nézve, gyönyörű látványt nyújtanak. Nagy osinnal és eleganciával vannak felszerelve. Van ott egy kis kert, szökőkút, gyönyörű világos, lilaszínű felfutók kuszák föl a verandákra; vannak kis tornyocskák a villákon stb.; szóval meglepő ez az épületesoport, s mi megérkezésünkkor azt véltük, hogy ez Montreux, mely korántsem dicsekedhetik ily díszes épületekkel.

Azt hiszem, nincs is több említeni való; legfőbb még a clarensi temetőt ha megemlítem, mely szintén igen szép. Sok híres ember alussza ott örök álmát. Szép még az angol templom is Montreuxben.

(Folytatása következik.)

T a n ü g y.

Felhívás a „Háromszék megyei Tanitótés-tület“ tagjaihoz a selyemtermelés érdekében.

Háromszék vármegye tek. kir. tanfelügyelője idei november hó 11-én kelt 2277. számú leiratával megkereste elnökségünket az alábbi igen fontos s tanitótársaink anyagi helyzetének javítására is nagymértékben befolyó ügyben, a mit sietünk kartársaink becses figyelmébe a legmelegebben ajánlva, felhívni, hogy úgy nemzetgazdasági nagy fontosságát és szebb jövőjét tekintve, a selyemtermelés érdekében megtenni mindent, egyik leg-hazafiasabb cselekedetének tekintse mindenkünk. Mert alig lehet gyümölcsözőbb tevékenység a selyemtermelésnél, tekintve a rövid 6 heti időt, mennyit évente igényel; a más gazdasági ágra alig használható területet, mit elfoglal; a munkaerőt, mely közönséges mezőgazdasági, avagy ipari munkára egyébként vagy nem használtatik, vagy legalább a selyemtermelés időszakában igénybe véve nincs. Az öregek, a gyermekek s főleg a nők keresetképesége a majdnem semmirelőris fokra emelhetetik a foglalkozás által. Hazánkban még csak most van fejlődőben a selyemtermelés népszerűsítése. Egyes vidékeken azonban már is számottevő kereset forrást képez, így pl. Tolnavármegyében az aratás előtt épen semmiből sem pénzűl szegény néposztálynak asszonyai a háztartás gondjain egy évben 8000 frt gubóbevételei és 3—4000 frt selyemgyári napszám-jövedelemmel képesek könnyíteni. Ezen nem és jövedelmű foglalkozással úgy hiszük a munkás székely nép jövedelmét is emelhetnők, ha mi tanitók, mint mindenben, úgy e téren is jó példával járunk elől s most a kedvező őszi napokon a községi faiskolai, iskolai, vagy tanítói kertterületből 30—40 □ méter kiszkaitva, epermagvetéshez előkészítettünk, illetve felásatnánk. Ezen munka természetesen azonnal megtétetnénk. Azon kartársaink, kik a selyemtermelésért üzni kívánják s kik a már jelzett területet előkészítették, szíveskedjenek Erdélyi Károly kézdí-vásárhelyi felső népiskolai igazgató urhoz, mint a selyemtermelés felügyelőjéhez magukat bejelenteni, hogy majd tavaszra fél liter jó epermagot kapjanak az elvetésre ingyen. Ha pedig elég bőséggel lesz epercserje, szintén ingyen fog kapni minden termelő megvizsgált, egészséges selyemtermelőt. A mennyiben pedig a termelés kedvező arányokat veend, gondoskodva lesz arról is, hogy a gubóbevételek helyben eszközöltesék és az

nesen a tűznek fordítá. Mikor aztán a tűz hozzá ért, merészen bevágatott a lángok közé ...

Juszuf a tűz árját követve, feltartóztatlanul rohant a rabló után. Egyszer aztán lova hirtelen félreugrott és megállt. Juszuf egy sötét kormos tolvagot pillantott meg a földön. Leugrott lováról s megtekinté a sötét alakot. Leila volt.

Ott feküdt Allah legszebb teremtménye, a puszták csillaga, összeéve. Juszuf nem tudott a fájdalom miatt egyet sem szólani, csak merev szemekkel nézte feleségét. Az a gyönyörű arc, az a szép haj, az a csodálatos termet teljesen összeéve, egy fekete, idomtalan tömeggé lett; csupán két szeme tündöklött még a régi fényben, mutatva, hogy még van benne egy parányi élet. Ezek a szép szemek annyi fájdalommal néztek rá!

Végre Juszuf haragja és fájdalma egy kiáltásban tört utat magának. Vad kétségbeeséssel ragad a keblére a drága testet.

— Leila! szólj, élsz-e még? — kiáltá leirhatatlan fájdalommal.

— Szeretek! Elj boldogul, Juszuf! — suttogák az égett ajkak s ezzel az a két fény a szemekben örökre kialudt.

A tüztenger a messze távolban mint piros csik látszott, midőn Juszuf Leila égett testét lovára emelve, a tanyára visszatért.

S most, barátaim, térjünk haza. Holnap ismét folytatni fogom ezt a szomorú történetet.

(Folytatása következik.)

5—6 heti fáradozás tiszta haszna ez által is fokoztassék.

Szíveskedjenek továbbá e felhívásban körülrított munkára vállalkozók elnökségünkhöz fordulni az „Utasítás a szederfama-g-vetés és a szederfatenyész-tésre nézve“ című nyomatványért, a mely kézbesítetteti fog azonnal.

Vajha tanitótársainkhoz intézett eme igen fontos felhívásunk ne lenne kiáltó szó a pusztában!

K.-Vásárhelyen, 1887. nov. 17-én.

A „Háromszék megyei Tanitótés-tület“ elnöksége:

M. Székely János, elnök. Gyöngyösi István, titkár.

V i d é k.

Gyergyó-Ditrő, 1887. nov. 14.

Tekintetes szerkesztő ur!

A „Társaskör“ által rendezett második fil-lérestélye a hó 6-én tartott meg, melyen az előbbinél valamivel többen voltak ugyan, de igen sokan ez alkalommal is távolmaradásukkal tündökölték.

Bajkó Gyula ur szavalt Arany János „Tetemre hívás“ cz. költeményét. A darab kellő felfogása és az egyes részletek élénk színezése megérdemelték a hallgató közönség zajos tapsát. Ezenkívül volt tombola-játék, no meg tánc is, melynek csak a késő éjjeli órákban lett vége.

A harmadik estély 12-én volt, ez alkalommal már teljesebb számban volt jelen a közönség. Szavalt Ádám Ida k. a. „Izabella királyné bucsuja“ cz. verset Thaly Kálmántól. Szavaltata élénk tetszéssel fogadtatott s zajos megéljenetett. Társasjáték is rendeztetett, mely derült hangulatban tartott mindnyájunkat. Végül volt tombola; mindenki szeretett volna nyerni, azonban csak 7-en részesültek a szerencsében.

Az estélyek tiszta jövedelme kitesz mintegy 10—11 frtot.

Nem mulaszthatjuk el csodálkozásunknak kifejezés adni a felett, hogy a t. kereskedő osztály — feltesszük, nem rossz akaratból — mindannyiszor távol maradt. Épen egyetlen egy család volt jelen s két fiatal ember, pedig hát ha megszámláljuk, meglehetősen számban vannak.

Ujból is felhívjuk tehát a t. közönség figyelmét ezen olcsó multságokra!

Nonnatus.

Különfélék.

— Háromszék megye főispánja Kézdí-Vásárhely város rendőrkapitányává ifj. Dobay János, lapunk szerkesztőjét, nevezte ki.

— Erzsébet napja előestéjén (nov. 18-án) a háromszék megyei „Erzsébet“ árvaleány-nevelő intézet Ö Felsége a királyné mint legfőbb védnöke tiszteletére fényesen kivilágította helyiségeit. Szombaton (19-én) a kantai róm. kath. templomban istenitisztelet volt, melyen dr. János Demjén minorita rendfőnök fényes segédlettel misézett. Az ünnepélyes istenitiszteleten a város összes hatóságain kívül nagyszámban közönség vett részt.

— A vádlottak padjáról. Roth Mór százrégi illetőségű 24 éves, elegáns külsejű, csinos fiatal emberült m. pénteken a vádlottak padján. Mór az előletről nem tudunk biztos adatokat s csupán csak annyi tűnik ki a vizsgálati iratokból, hogy volt kellner, házaló s szabad óráiban csalással, lopással foglalkozott, sőt a betöréstől sem rettent vissza, a mint minősítvényi táblázata mutatja. A Székelyföldön végre rajtavesztett. Az eset következőleg történt: Ez év folyamán Sepsí-Szentgyörgyre érkezvén, helykereső kellnernek adta ki magát. Itt egy hetivásáron találkozott komolló Albert Ferencz nével s felkérte, hogy adna neki 10 forintot bankjegyeket apró pénzért, mert postára akarja tenni. A szegény asszony hajlandó volt a pénzeszerre; átadott 2 drb tizest s Mór az ur meg leszámlált ezüst- és rézpénzben 20 frtot. Amde Mór az ur erős ártimétikás ember volt s úgy számlálta le a pénzt, hogy szépen vissza is sanszírozta az ezüst piczulákat zsebébe; szóval a szegény

asszony a csengéssel maradt. Mikor össze-számította a pénzt, 9 frt 60 kr hiányzott. „Gyorsaság nem ördögség“, gondolá magában Mór az ezzel ellilant. A megcsalt asszony elpanaszolta esetét a csendőrségnek, melynek figyelme ezáltal az elegáns csalóra fel lett hiva. Folyó évi július 22-én Mór az ur a kovászai országos vásáron próbált szerencsét és pedig a következő módon: Felkérte Opra Ferenczét, hogy válasszon egy szép tehenet az ő számára s ezért neki 1 frtot ígért. Opra elfogadta a megbízást s választott is egy alkalmas állatot. Mór nagy műértelemmel vizsgálta meg a tehenet s nem sokára egy daganatot fedezett fel nyakán. Az alkusz figyelmét is felhívta rá s kérte, hogy vizsgálná meg, s a míg aztán nagy lelkiismeretességgel vizsgálta a daganatot, Mór az ur zsebéből kicsente 70 frtját s ezzel ill' a berek, eleblábolt. Mikorra Opra Ferencz a szemével készen lett, nem volt se pénz, se Mór. A csendőrség, melynek ez eset tudomására esett, azonnal megindította a hajszát a szökevény után s szerencsésen meg is találta a városban Mór az urat, ki látva, hogy veszély fenyegeti, futásra vette a dolgát. Mikor aztán látta, hogy a futás már nem használ, megállt, kérte a csendő urakat, hogy kísérenk lakására. Itt először is a lopott pénzt akarta Mór az ur biztonságba helyezni, de rajtakapták s be-kísérték a járásbírószághoz. A végtárgyalás rendén Opra szemébe mondotta a vádat Mór az urnak székelesen, mind per „ez a becsületes legény“ titulálván s végre ezen jellem-zéssel végezvén be beszédét: „Olyan urnak nézett ki, instálom! — ki hitte volna, hogy olyan kevés becsületje vagyon?“ Mór az ur konokul tagadott mindent, azt állítván, hogy a nála talált pénzt egy szegény asszonytól vette el, hogy azt a rendőrségnek átadja, mivel erős gyanuja volt, hogy az lopott jószág. A kir. törvényszék a rovott multu csalót lopásért 2 évi börtönrre, 5 évi hivatal-vesztésre ítélte.

— Helyreigazítás. A kézdí-vásárhelyi jótékony nőegyesület mult szombati fil-lérestélyéről szóló tudósításunkban tévedésből 44 frt bevételt jeleztünk. Mint a hozzánk be-küldött kimutatásból kitétnik, az estély összes bevétele 42 frt volt, mit készséggel igazítunk helyre.

CSARNOK.

A végzet.

Ismertem. Akkor már másodízben ölt fel a gyászruhát a menyasszonyi dísz helyett. Magas, karcsu, de telt alak volt, tojásdad halvány arccal, bárszoros fekete szemekkel, hullámos barna hajjal. Komoly homlokáról az értelem, telt ajkainak kissé bánatos mosolyából a szívjószág sugárzott.

Szent megnyugvással viselte fekete ruháját. Csak midőn a levelek sárgulni, hullani, a virágok hervadni kezdettek, akkor volt szomorubb s kedvenz tartózkodási helyét — a kis kert — nem merte fölkeresni.

Félt az elmulás eszméjétől, mely már kétszer sujította őt a porig, kétszer tette ki lelét a kétségbeesésnek.

Panasz nélkül türt. Elrejtette könnyeit, elfojtotta sóhajait, Több szenvedést vett magára, csakhogy övét az aggodalomtól, a leg-csekélyebb gondtól is megóvhassa. Szóval valódi nő volt.

Történetét szeretné hallani?

Vidám, boldog gyermekkorra volt. De hisz melyik gyermekkor nem boldog? Édes, pótolhatatlan anyai szeretet örködött felette, kényeztető atyai szív leste ki óhajátait, hogy teljesítse. Mint a róza, melyet gondos kertész ápolgatott, olyan volt, mikor elérte a 16 évet.

Tizenhat év! Van-e toll, mely ennek költészetét leírhatná? A szeretetnek, hitnek, reménynek, ébresztő vágyaknak, tündéris sejtelmeknek, a gyermeki bizalomnak kora ... a tavasz.

Megismerkedett „vele“ s nem lett volna természetes, ha ábrándozni, szeretni nem kezdett volna. Szerette szívének első, gyöngéd vonzalmával s boldog volt, mert viszont szerették.

S midőn a boldog ara legbiztosabbnak hitte a szép jövőt, az ő képét kiszakította völegénye szívéből egy kis ólomdarab ... egy golyó ...

Az idő nem állott meg, mint a hogy a szép leány szünni nem akaró fájdalomában először hitte. A percek órákká, napokká,

évekké növekedtek s észrevétlenül vissza hozták arcára a pirt, ajkára a mosolyt, szívébe a megnyugvást. Lassanként azt vette észre, hogy félbeszakított álmai a jövőről ismét felkeresik, hogy reményének derültől lombja új hajtásokat bocsát, s a halottnak gondolt édes mult feltámadott. Ismét szeretett, ismét ábrándozott, habár az ábránd szárnyaiból egy-egy fényes toll hiányzott, s ha boldogságának érzetéhez olykor a szenvedések emléke csatlakozott is.

El-elmerengett jegyesével a jövő csillogó képein; terveket szöttek, reméltek, vártak. Csak a tavaszt kellett volna várniuk. A tavaszt azonban egy ősz és egy tél választotta el attól a nyártól. Eljött az ősz; a mező füve megsárgult, a rét virágait dér hervasztotta le, s az utolsó falevél a második völgyén sirjára hullott.

Ekkor ismertem meg. Nem tört meg a csapás alatt; fentartotta a hite.

Feledni nem tudott, de könnyezni sem. Istenhez könyörgött vigasztalásért s nagy látszott, imája meghallgatást talált.

A percek ismét évekké gyűltek s a mult répe végre halványabb lett.

Nem ábrándozott többé s a való életben sem boldogságot, csupán nyugalmat keresett kárpótlásul az eltemetett üdvért.

Kezét kérte a harmadik, s ő nem színtelt érzéssel, de azon elhatározással, hogy élettársát boldogítani fogja, ismét menyasszony lett. Holnapután lett volna esküvője, de holnapután — atyját temetik.

Szekely Málvin.

Piaci árak

Kézdi-Vásárhelyt, november 17-én.

Buza (tisza)	hektóliterenkint 4 frt 70 kr
" (elegy)	" — frt — kr
Rozs (tisza)	3 frt 10 kr
" (elegy)	" — frt — kr
Arpa (tisza)	2 frt 80 kr
" (elegy)	" — frt — kr
Zab	1 frt 55 kr
Törökbuza	4 frt — kr
Kása (köles)	hektóliterenkint 8 frt — kr
" (árpa)	24 frt — kr
Borsó	5 frt — kr
Lencse	10 frt — kr
Fuszulyka	4 frt — kr
Pityóka (legszebb)	frt 90 kr
Marhahús	hektogr.-kint — frt 24 kr
Disznóhús	— frt 40 kr
Juhhús	— frt 20 kr
Szalonna	— frt 60 kr
Faggyu (nyers)	— frt 20 kr

Szerkesztői izenetek.

"Költői levél." Megkaptuk. Türelm! "A gyermek-istenítisztelethez." Télihiány miatt csak a következő számban kezdhettük meg a közzét.

Felelős szerkesztő:

Ifj. Dobay János.

Kiadó tulajdonos:

Ifj. Kovács Dániel.

Zene-tanítás.

Van szerencsém tudatni a n. é. közönséggel, hogy naponta d. u. 5 órától kezdve bármiféle rézhangszerrel, továbbá fuvalán, hegedűn, zongorán, cziporán, gitáron, klarinéton, oboán, fagoton szerény feltételek mellett tanítani hajlandó vagyok.

Kézdi-Vásárhelyt, 1887. nov. 1.

Mély tisztelettel

Szentgyörgyi József,

fényképész és zenetanító.

Sz. 2932.

Árverési hirdetmény.

Páva, Szörse és Tamásfalva községk. kocsmárlási joga az 1888-ik s következő évekre kiadandó lévén haszonbérbe, annak nyílt árverésen leendő

eszközlésére Páva községébe folyó évi december hó 4-ikének d. e. 10 óráját, Szörse községében folyó évi december hó 11-ikének d. e. 10 óráját és Tamásfalva községében ugyan 11-ikének d. u. 2 óráját tűzöm ki.

Miről árverezni szándékozik azon kijelentéssel értesíttetnek, mikép a bérleti feltételek irodámban és a községk. előjáróságánál bármikor megtekinthetők.

Árverezni ohajtók a megállapított kikiáltási árnak 10 százalékát bántapénzzül letenni kötelesek az árverezés megkezdése előtt a k. pénztárnok kezéhez.

Kellően felszerelt írásbeli ajánlatok is elfogadtnak az árverés megkezdése előtt.

Kovácsnán, 1887. november 12.

Hollaky Attila,
főszolgabíró.

Sz. 31.—1887.

Hirdetmény.

A „Gyergyói első takarékpénztár részvénytársaság” által ezennel közhírré tetetik, hogy az 1887. évi november hó 4-én tartott rendes igazgatósági ülésben 18. jkvi és 5. folyó szám alatt a következő határozat hozott:

1888. január 1-től az állandó betétek után, melyek alatt a legalább 2 évre elhelyezett betétek értenek — az inteztet fizet 6%, — rövidebb időre elhelyezett betétek után pedig 5% kamatot.

Megjegyeztetik, hogy a betétek után fizetendő törke-kamat-adót az intézeti pénztár fizeti.

Kelt Gy.-Szentmiklóson, 1887. november 11-én.

Lázár Lajos,
titkár.

Kopacz Antal,
elnök.

Sz. 5383—1887.

Árverési hirdetmény.

Karatna község kocsmárlási joga az 1888-ik évre haszonbérbe kiadandó lévén, annak nyílt árverésen leendő eszközölésére folyó évi november hó 25-ének d. e. 11 óráját tűzöm ki.

Miről árverezni ohajtók azon észrevétellel értesíttetnek, mikép a részletes feltételek irodámban és a községi előjáróságnál bármikor megtekinthetők.

Árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10 százalékát az árverezés megkezdése előtt az árverést megtartó főszolgabíró kezéhez letenni köteleztetnek.

Az árverésen írásbeli ajánlatok is elfogadtnak.

K.-Vásárhely, 1887. nov. hó 11-én.

Gábor Péter,
főszolgabíró.

Sz. 5383—1887.

Árverési hirdetmény.

Fel-Volál község kocsmárlási joga az 1888-ik évre haszonbérbe kiadandó lévén, annak nyílt árverésen leendő eszközölésére f. évi november hó 25-ének d. e. 9 óráját tűzöm ki.

Miről árverezni ohajtók azon észrevétellel értesíttetnek, mikép a részletes feltételek irodámban és a községi előjáróságnál bármikor megtekinthetők.

Árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10 százalékát az árverés megkezdése előtt az árverést megtartó főszolgabíró kezéhez letenni köteleztetnek.

Az árverésen írásbeli ajánlatok is elfogadtnak.

K.-Vásárhely, 1887. nov. hó 11-én.

Gábor Péter,
főszolgabíró.

2—3

Sz. 5383—1887.

Árverési hirdetmény.

Kurtapatak község kocsmárlási joga az 1888-ik évre haszonbérbe kiadandó lévén, annak nyílt árverésen leendő eszközölésére folyó évi nov. hó 28-ának d. e. 9 óráját tűzöm ki.

Miről árverezni ohajtók azon észrevétellel értesíttetnek, mikép a részletes feltételek irodámban és a községi előjáróságnál bármikor megtekinthetők.

Árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10 százalékát az árverés megkezdése előtt az árverést megtartó főszolgabíró kezéhez letenni köteleztetnek.

Az árverésen írásbeli ajánlatok is elfogadtnak.

K.-Vásárhely, 1887. nov. hó 11-én.

Gábor Péter,
főszolgabíró.

2—3

Sz. 5383—1887.

Árverési hirdetmény.

Esztelnek község kocsmárlási joga az 1888-ik évre haszonbérbe kiadandó lévén, annak nyílt árverésen leendő eszközölésére folyó évi november hó 28-ának d. e. 11 óráját tűzöm ki.

Miről árverezni ohajtók azon észrevétellel értesíttetnek, mikép a részletes feltételek irodámban és a községi előjáróságnál bármikor megtekinthetők.

Árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10 százalékát az árverés megkezdése előtt az árverést megtartó főszolgabíró kezéhez letenni köteleztetnek.

Az árverésen írásbeli ajánlatok is elfogadtnak.

K.-Vásárhely, 1887. nov. hó 11.

Gábor Péter,
főszolgabíró.

2—3

Sz. 5383—1887.

Árverési hirdetmény.

Hatolyka község kocsmárlási joga az 1888-ik évre haszonbérbe kiadandó lévén, annak nyílt árverésen leendő eszközölésére f. évi december hó 2-kanak d. u. 3 óráját tűzöm ki.

Miről árverezni ohajtók azon észrevétellel értesíttetnek, mikép a részletes feltételek irodámban és a községi előjáróságnál bármikor megtekinthetők.

Árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10 százalékát az árverés megkezdése előtt az árverést megtartó főszolgabíró kezéhez letenni köteleztetnek.

Az árverésen írásbeli ajánlatok is elfogadtnak.

K.-Vásárhely, 1887. nov. hó 11. én.

Gábor Péter,
főszolgabíró.

2—3

Sz. 4886. tkkvi

1887.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Háromszék megye összesített gyámpénztára végrehajthatónak lemhényi Boros Gyula (ladányi) végrehajtást szenvedő elleni 45 frt 10 kr törke követelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Lemhény községében fekvő, a lemhényi 190. sz. tjkvben foglalt 915., 916., 917. hr. sz. 910 frt, 2817. hr. sz. 11 frt, 2837. hr. sz. 15 frt, 3245. hr. sz. 5 frt, 3317., 3318., 3319. hr. sz. 13 frt, 3441., 3442. hr. sz. 333 frt, 5121 hr. sz. 19 frt, 7922. hr. sz. 54 frt, 8730. hr. sz. 51 frt, 9209. hr. sz. 20 frt, 9482., 9483 hr. sz. 61 frt becsértékű ingatlanokra; továbbá a lemhényi 190. sz. tjkvből a lemhényi 1730. sz. tjkvbe átjegyzett lemhényi Finta Károly és neje tulajdonát képező 11158. hr. sz. 41 frt becsértékű ingatlanra az 1881. évi 60. t.-cz. 142. §. alapján az árverést a fennebb ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1887. évi december 14-ik napján d. e. 9 órakor Lemhény községében a község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át telekkönyvi testenkint készpénzben vagy az 1881. évi LX. törvényezikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírral a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bántapénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-zolgáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság kirendelt egyes bírója 1887. évi szeptember 14 ik napján.

Szotyori József,
kir. törvénysz. bíró.

A pesti magyar kereskedelmi bank váltóüzlete

Budapest, Dorottya-utca 1. sz.

ajánl az

1887. december hó 1-én

leendő húzáshoz

Bazilika-sorsjegyeket

készpénzfizetés mellett a hivatalos napi-árfolyamon.

Részletfizetésre:

3 drbot 18 havi részletre á 1 frt 93 kr.

5 " 18 " " " 3 " 23 "

10 " 18 " " " 6 " 46 "

Már az első részlet lefizetése után az esetleges nyeremény kizárólag a részletiv tulajdonosát illeti.

BAZILIKA

SORSJEGYEK.

Évenként 3 húzás.

LEGKÖZELEBBI HUZÁS

1887. december 1-én.

Főnyeremény 100,000 frt.

Kézdi-Vásárhelyen megrendelések Frenkul Emánuel urnál, a Magyar Franczia bizt. t. képviselőjénél adhatók fel.

2—4

Ny. Szabó Albert gyorsajtóján Kézdi-Vásárhelyt.